

תת"ע 2602/05/13 - מדינת ישראל נגד עיסא מטאנס

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2602-05-13 מדינת ישראל נ' מטאנס
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עיסא מטאנס

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום בתיק זה מייחס לנאשם ביצוע עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית תוך כדי נהיגה, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה. הנאשם כפר באשמה והראיות נשמעו ביום 2.3.14. לאחר ששמעתי את העדויות, התרשמתי מהעדים ושקלית את טענות הצדדים, השתכנעתי מעל לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, ולפיכך אני מרשיע אותו בביצועה.

על פי עובדות כתב האישום ביום 5.11.12 בשעה 10:55 הנאשם נהג ברכבו, והשתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית.

אין מחלוקת בין הצדדים, כי הנאשם נהג בכביש 70 מכיוון צפון לדרום. לטענת המאשימה נצפה מבצע את העבירה בתחום כפר יאסיף, ע"י השוטרת קרני שילר, שישבה בתוך ניידת ליד הסופר-פארם בניצב לכביש בו נסע הנאשם, כאשר הוא מחזיק פלאפון בידו הימנית בגובה החזה.

מנגד הכחיש הנאשם את המיוחס לו וטען שכאשר השוטרת שילר ראתה אותו הוא היה במצב של עצירה בכיכר בשל זכות קדימה שנתן, והוא הוריד ארנק מלוח המחוונים אל הכיסא שלידו. כאשר חלף בסמוך לשוטרת הוא לא דיבר בטלפון ומה שהיא ראתה עובר לכך היה הארנק שהחזיק. עוד טוען הנאשם כי באותו יום היה גשום וחשוך.

עדויות של השוטרת היתה עקבית וברורה ותאמה את הכתוב בדו"ח. היא עמדה בסמוך למקום בו נסע הנאשם, ואף הנאשם אישר בעדותו כי השוטרת עמדה בסמוך לכביש בו נסע. לעומתה, הנאשם סתר את עצמו באופן מהותי ולא הותיר בי שום רושם אמין.

בתחילה טען הנאשם כי השוטרת שילר לא יכלה להבחין שהוא מחזיק פלאפון ביד כי היה חשוך וגשום, טענה שאינה יכולה להתקבל, לאור השעה בה נעברה העבירה - 10:55 בבוקר.

בהמשך סתר עצמו הנאשם וטען כי השוטרת "ראתה מרחוק שיש לי ארנק ביד" (עמ' 3). כלומר הוא זנח את הטענה שהשוטרת לא יכולה הייתה להבחין בעבירה, וטען כי הבחינה בו אפילו "מרחוק".

מקום האכיפה בו עמדה השוטרת מוכר לי היטב מתיקים אחרים, ומביקור במקום שבוצע לבקשת הצדדים באחד התיקים הקודמים. אינני מקבל כי השוטרת טעתה בגין ארנק שהחזיק הנאשם בידו "במצב עמידה, לפני הכיכר" כטענתו, שכן אין אפשרות להבחין בפרטים אלה ממקום האכיפה. אם עצר הנאשם לפני הכיכר כטענתו לתת זכות קדימה לרכב אחר (עמ' 3 שורה 25), לא יכולה הייתה השוטרת להבחין בכך, עקב המרחק ועקב תנאי המקום הכוללים כיכר בנויה בין רכבו של הנאשם לבין מקום עמידת השוטרת.

לטענת המאשימה הוא ביצע את העבירה של שימוש בטלפון מאוחר יותר, כאשר עבר בסמוך למקום בו עמדה הניידת. המיקום של ביצוע העבירה, כעולה מהדו"ח, ביחד עם המיקום והמרחק של הניידת מהכביש בו נסע הנאשם, עולים בקנה אחד עם טענת המאשימה ולא עם זו של הנאשם.

לאור האמור לעיל, אני קובע כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר ולכן אני מרשיע אותו בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

גזר דין

המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, אשר מלכתחילה בצידה קנס בסך 1,000 ₪. ההלכה היא כי מרגע שהגיש הנאשם בקשה להישפט הקנס "המקורי" אינו רלוונטי עוד, ועונשו של הנאשם ייקבע על פי כלל הנתונים שבפניי, לרבות עברו התעבורתי, ובדרך כלל יהיה הקנס גבוה משמעותית מזה שיכול היה הנאשם לשלם בלא ניהול ההליך.

המאשימה ביקשה הטלת פסילה על תנאי, אך לא מצאתי מקום לעשות זאת וסבורני כי ניתן להסתפק בקנס ראוי.

אני דן את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,800 ש"ח או 8 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

הקנס ישולם ב- 2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתאריך 10.5.14.

הנאשם יפנה למזכירות בשעות הקבלה, לשם קבלת שוברי תשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, 30 מרץ 2014, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד עווידה.